

В кадрі й за кадром його життєвої стрічки

Все наше життя – це своєрідні сходи. Доверху, а згодом, на жаль, вниз. Це закони природи. Ми швидко дорослішаємо, не менш стрімко старіємо. Тому, завжди варто поспішати жити. Витоки – наше дитинство й юність, коли ми пізнаємо цей світ та вбираємо у себе батьківську любов, мудрість людей, що нас оточують та силу рідної землі, яка дає людині своєрідне коріння. Вся наступна історія кожної людини базується на цьому фундаменті, і все життя ми тримаємо своєрідний екзамен перед батьками, вчителями й наставниками, земляками та перед власною совістю.

Першу, дуже важливу частину свого земного буття пройшов і Василь

Яницький, народний депутат України, голова благодійного фонду «Наш край», віце-президент Міжнародного громадського об'єднання «Рівненське земляцтво». 14 січня, на Василя, Василь Петрович зустрине своє 45-річчя.

– Коли уже відчуєш в собі силу й маєш можливості, виникає бажання зробити щось хороше для людей, бо кожен повинен залишити після себе добрі справи. І найперше, куди звертаєш погляд і линеш думками – це рідний куточок, де зробив перші кроки, отримав найважливіші життєві уроки, гартувався – вчився долати перешкоди й витримувати поразки, пережив перші палкі почуття й пізнав науку справжньої дружби й взаємовиручки, – так зворушливо сказав Василь

Яницький два роки тому на урочистому засіданні в Києві, присвяченому 15-річчю МГО «Рівненське земляцтво».

За цими словами уже стояли добрі діла, які він встиг зробити, адже ще у 2010-му створив благодійний фонд «Наш край», який проводив чимало гуманітарних акцій на Поліссі. Позаду вже був рік депутатства та ряд втілених проєктів в окрузі.

В кадрі й за кадром його життєвої стрічки

Початок на с. 1

Тоді він набирав висоту. Щоб два наступні роки потужно підтримати свій округ, своїх земляків, які довірили йому мандат у високу законодавчу владу. «Все, що я зараз роблю – це відпрацьовую високу довіру людей. Я йшов на вибори з чітким баченням проблем краю та шляхами їх вирішення. Я взяв на себе зобов'язання сприяти їх подоланню, поліпшенню рівня життя моїх земляків. Крок за кроком намагаюся виконувати обіцяне». Йому це вдається. Разом із командою однодумців та соратників у Дубровицькому, Рокитнівському, Володимирецькому, Зарічненському районах та місті Вараші. За три роки депутатства він добився виділення для округу майже 55 мільйонів гривень на соціально-економічний розвиток. десятки відремонтованих шкіл, дитячих садків, лікарень, ФАПів та лікарських амбулаторій, закладів культури, спортивних об'єктів, сільських доріг, освітніх вулиць. Це – придбання комп'ютерної техніки для закладів освіти, музично-озвучувальної апаратури та сценічних костюмів для клубів, спортивних тренажерних комплексів, дитячих спортивно-ігрових майданчиків. Це – реконструкція систем опалення багатьох освітніх установ, де наші діти повинні в комфортних умовах реалізовувати своє право на освіту. Це – нові сучасні дахи, утеплені й естетичні фасади соціальних об'єктів.

З Державного фонду регіонального розвитку він

й спорту, підтримку обдарованої молоді й матеріальну допомогу хворим.

Якось я запитала, чому Василь Петрович не носить депутатського значка.

– Не значок робить народним депутатом. Я міркую по-іншому: спочатку треба підтвердити це звання ділом. До речі, поняття «політик» я теж розумію по-своєму. Моя політика – це інтереси моїх виборців, конкретні справи, а не кольори партійних стягів, пустослів'я з екранів телевізора чи популізм з трибуни Верховної Ради, – відповів Василь Яніцький.

Він народився й виріс у Зарічному. Закінчив юридичний факультет Київського національного університету ім.Т.Шевченка. Згодом захистив кандидатську дисертацію. Знайшов своє місце у світі бізнесу, а нині реалізовує себе як народний депутат. На мою думку, реалізує успішно. Я вже звикла до частих зауважень: «А що ж тут героїського, що він працює на округ? Ми його туди обирали для цього. Було б дивно, якби він байдики бив». І ніби всі вмить забувають, чи багато бачили ми добрих справ від його попередників, яким так само видавали мандат довіри. На моєму журналістському віку я не зустрічала депутата більш ефективного та такого, щоб зумів підібрати сильну команду для реалізації своїх планів. В цьому йому допомагає одна дуже хороша риса: він вміє слухати й чути людей – колег-народних депутатів, чиновників міністерств, керівників районів і

ти світ. Ця риса передалася йому від батька Петра Васильовича, який свого часу очолював не одне підприємство на Зарічненщині, показував взірць відповідального ставлення до дорученої справи та душевного – до людей. Потім батьки переїхали на Київщину. Але до цих пір я щоразу чую, як люди запитують у Василя Петровича про батька, згадують його добрими словами, передають вітання та навіть польські гостинці.

Василь Петрович дуже проста й доступна людина.

– Це перший народний депутат, до якого можна підійти на вулиці чи в установі, поздороватися за руку й звернутися зі своїми справами. Він приїздить не лише в райдержадміністрацію, а відвідує села, сам знайомиться з проблемами, спілкується з людьми, – говорить сільський голова Кисорич, що на Рокитнівщині, Станіслав Бричка.

Лідерські та вольові якості народному депутатові, гадаю, допоміг сформувати і спорт. Понад усе він любить футбол. Кандидат у майстри спорту, колись грав за шкільну й районну команду, тепер – у команді депутатів Верховної Ради. За його участі, організаційної й фінансової підтримки, проходить багато благодійних матчів на підтримку дітей-сиріт та дітей у зоні АТО. Нині його захоплення спортом переросло в державницьку позицію: чим більше людей матимуть змогу займатися спортом, тим менше потрібно буде тратити на медицину. Бо

тивно-оздоровчий комплекс в Дубровиці, стадіон в Зарічному, культурно-оздоровчий комплекс в Бродниці, спортивне ядро в Новорічці на Зарічненщині, відкрито міні-футбольні поля з штучним покриттям у Вараші та Зарічному, приступили до будівництва таких у Рокитному й Володимирці, заплановано в Дубровиці. На спорт витрачено десятки мільйонів гривень.

Колись мене з Василем Яніцьким познайомила Наталка Позняк, відома українська журналістка й письменниця, наша землячка. Оскільки я знала Наталку, то одразу ж свою довіру до неї перенесла на Василя Петровича. Ми провели тоді, у 2010-му, на Поліссі такі акції як «Книга в дарунок», «Премія інтелект», мистецькі заходи з народними колективами автентичного фольклору. З того часу минуло чимало років, а моя довіра до цієї людини лише зростає.

Дуже часто бачу чисто житейські моменти, які лишаються «за кадром», але говорять про людину багато. Зворушує його відповідальне й ніжне ставлення до своєї сім'ї, двох синів, батьків, родини. Це – в уривках телефонних розмов, свідками яких я стаю мимоволі. А ще надзвичайно зворушливими моментами для мене стали його зустрічі із друзями батька й подругами мами. Нещодавно, оглядаючи в Зарічненській ЦРЛ ремонт операційного блоку, на який він спрямував кошти зі свого депутатського фонду, до нього підійшла медсестра, жіночка

Василь Петрович сердечного відгукується:

– Ось вам мамин телефон, самі й почувте. Вона буде рада. Для неї все, що пов'язано із рідним Зарічним дуже дороге.

Так і з товаришами батька – привезе прямо в дім батькове вітання з днем народження його друга, дасть грошей на лікування, питає про життя. І це – не для піяру. Він так вихований, така у нього совість.

Василь Яніцький завжди прагне допомогти тим, хто потрапив у певні тенета страшних хвороб. Сам їде по київських лікарнях та інститутах, допомагає коштами. Це і батьки його однокласників, і учасники АТО, і маленькі діти, і дорослі. Шкода, що усім не в змозі допомогти, тоді наполегливо порушує питання охорони здоров'я у Верховній Раді та Кабміні.

Його незмінна риса – всюди встигнути, все охопити й довести до логічного завершення, – коштує йому чимало здоров'я. Адже з неба ніщо не падає. Всього потрібно добиватися. І він це робить. Для людей. З надією, що їх життя стане хоч трішки

районах округу. І це – попри шалену зайнятість у Верховній Раді.

Добрі стосунки у Василя Петровича зі своїми вчителями й однокласниками. Він простий і щирий з ними. За всім цим всім бачу людину, яка не набралася зверхності чи пихатості. Захворів однокласник – питання до нього, проблеми у друга – його проблеми.

Його колишній директор школи Ростислав Карпенюк не так давно відмічав ювілей. Приїхав народний депутат до нього додому привітати.

– Я захоплююся вами й досі, вашій невтомній енергії, – сказав Василь Петрович своєму наставнику.

А той обняв по-батьківськи:

– А я пишаюся таким учнем.

Вважаю, що це найвища оцінка досягнень Василя Яніцького. Адже 45 – золота середина. Попереду – життя й творення, безліч депутатських, людських, батьківських та синівських турбот та радощів. Хай Господь підтримує вас, Василю Петровичу, на цьому непросто-му, але такому важливому

регіонального розвитку він лобював виділення ще десятків мільйонів гривень. Зі свого БФ «Наш край» за три роки витратив 9 млн. грн. на розвиток освіти, культури

стерств, керівників районів і області та простих людей. І вчитися. Він дуже наполегливий, за будь-яких обставин йде до мети, бо переконаний, що людина здатна міня-

тратити на медицину. Бо спорт – це здоров'я й виховання відмінних людських якостей. Саме тому за підтримки народного депутата в окрузі будуються спор-

підійшла медсестра, жіночка старшого віку.
– Я з вашою мамою працювала, – несміливо каже жінка. – Як вона зараз, як її здоров'я?

що їх життя стане хоч трішки кращим. Щоразу, відправляючи помічників у села, зателефонує їй спитає, як пройшов захід, що кажуть люди. Щомісяця він сам буває в

му, але такому важливому шляху, хай посилає добру долю вам та вашій родині!
Оксана СЛОБОДЗЯН,
помічник народного депутата